Aspecte ale influenţei socialismului asupra lexicografiei româneşti reflectate în articolele de specialitate[1]

ANA SABIE[2]

This study aims at bringing into discussion the influence of socialism on the lexicographic approaches as they are to be found in scientific articles published in some of the most important Romanian journals during 1948–1960. This period is characterized by a higher emergence of political changes that influenced the major aspects of life, culture, ideas, and lexicography as well. The Soviet Union was an important source for the Romanian culture on its way to socialism, in general, and then towards communism, in particular. Some principles that were borrowed/imitated from USSR led to an important growth of the scientific researches in many fields, in particular in lexicography because here there could have been witnessed first the most important changes that occurred after the World War II in Eastern Europe. A new era required new words, new dictionaries and new intercultural relations. These aspects are presented and structured here according to van Dijk's *ideological square*, by selecting a few examples for each type of action. There has been investigated a corpus of lexicographic studies that present a higher degree of ideological interference so that the main characteristics of socialism be obvious.

Key-words: *censorship*, *ideology*, *lexicography*, *newspeak*, *socialism*

[1] Această lucrare a fost sprijinită financiar în cadrul proiectului POSDRU/187/1.5/S/155397 cu titlul „Prin burse doctorale spre o nouă generaţie de cercetători de elită", cofinanţat din Fondul Social European prin intermediul Programului Operaţional Sectorial Dezvoltarea Resurselor Umane, 2007–2013.

[2] Universitatea „Alexandru Ioan Cuza" din Iaşi, România.

BDD-V4940 © 2016 Aracne editrice
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 23:06:58 UTC)

Precizări

Studiul de faţă a fost realizat pe baza unui corpus de articole din domeniul lexicografiei, redactate în perioada imediat următoare instaurării republicii populare în România (1948–1960). Această perioadă se caracterizează printr-un număr ridicat de semnalări, în publicaţiile de specialitate, ale influenţelor socialiste de tip sovietic în cultura română, în diverse domenii. Este o perioadă în care majoritatea acţiunilor întreprinse de organismele statului urmăreau direcţionarea societăţii către socialism, ca mişcare generală, şi mai apoi către comunism. Prin „articol de specialitate" se înţelege aici acel tip de lucrare dedicată unei chestiuni legate de elaborarea dicţionarelor, şi nu neapărat articol ştiinţific cu toate însemnele caracteristice. Pot intra aici, deopotrivă, atât articole propriu-zise, cât şi editoriale.

Preambul

Discursul ideologic (sau cel influenţat de ideologie) a furnizat material adesea important în vederea realizării de studii şi investigaţii cu rezultate de multe ori surprinzătoare. Caracterul său divers îl face susceptibil de a suscita interes încă ridicat din partea filologilor, lingviştilor, istoricilor, filosofilor, antropologilor ş.a.m.d. Ceea ce face ca discursul ideologic de tip totalitar să aibă parte de numeroase cercetări din diverse perspective este faptul că acest discurs este încă activ astăzi în anumite zone în lume, iar pentru România, cel puţin, se aşteaptă un studiu amănunţit asupra influenţelor pe care le-a exercitat ideologia comunistă asupra filologiei româneşti şi a învăţământului filologic de nivel superior. Anumite aspecte privitoare la această influenţă pot fi regăsite în articole semnate de Gheorghe Mihăilă, Mioara Avram sau Rodica Zafiu. După cum observă Teun Adrianus van Dijk (van Dijk 2005: 728) conceptul de ideologie este unul relativ vag, iar sensul său curent, preponderent negativ, se referă la ideile rigide şi partizane manifestate de diverse categorii de indivizi. Acest

BDD-V4940 © 2016 Aracne editrice
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 23:06:58 UTC)

sens negativ este o creaţie a ultimei sute de ani, întrucât la Destutt de Tracy, francezul care a introdus acum două sute de ani termenul, aceste conotaţii lipseau. Această stare de fapt face ca discursul ideologic să fie privit adesea ca o marcă a opresiunii în regimurile dictatoriale. Caracterul său aproape standardizat este preluat de simpatizanţi (şi nu numai!) ca o dovadă a supunerii şi a aproprierii crezurilor vehiculate. Această practică a inoculării unor idei prin discurs este o modalitate de opresiune caracteristică ideologiilor de stânga. Karl Marx, după cum arată Simone Weil, a teoretizat un nou tip de opresiune ca organ al unei funcţii cu caracter social:

> Marx finally came to understand that you cannot abolish oppression so long as the causes which make it inevitable remain, and that these causes reside in the objective – that is to say material – conditions of the social system. He consequently elaborated a completely new conception of oppression, no longer considered as the usurpation of a privilege, but as the organ of a social function (Weil 2005: 55).

Modificările pe care ideologia le-a impus limbii pot fi percepute ca manifestare a opresiunii, în noua accepţie pe care o dă Marx acestui termen. Astfel, intervenţiile asupra limbii, materialiste în esenţă, uneori de coloratură orwelliană, erau necesare pentru ştergerea discrepanţelor existente între diferite categorii sociale, în tot acest plan socialist utopic de a-i face pe oameni egali. Lingviştilor, filologilor şi lexicografilor li se încredinţau sarcini asemănătoare apărătorilor patriei. Într-o scrisoare către Anatoli Vasilievici Lunacerski, revoluţionar şi jurnalist sovietic, Lenin afirma: „ce-ar fi să punem la această treabă [alcătuirea unui nou dicţionar al limbii ruse – n.a.] 30 de oameni de ştiinţă dându-le o sarcină aşa cum primesc ostaşii armatei roşii?” (în Cheresteşiu 1953: 25). În aceste condiţii ale implicării politicului în activităţile lexicografice, pot fi analizate diverse aspecte ale acestei imixtiuni, cu scopul de a urmări până unde s-a mers într-un domeniu filologic de bază cum e cel al lexicografiei.

BDD-V4940 © 2016 Aracne editrice
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 23:06:58 UTC)

Contextul cultural-istoric

După încheierea celui de-Al Doilea Război Mondial, Uniunea Sovietică a urmărit sovietizarea ţărilor Europei de Est prin preluarea controlului asupra armatei, în primul rând, şi mai apoi asupra tuturor organismelor statului. Încă din 1944, în România s-a început, ca şi în alte ţări din estul Europei, complicatul proces al instaurării socialismului. De la dictatura camuflată în pluralism politic la stalinizare, de la destalinizare şi până la naţionalism-socialism sau ceauşism, influenţa ideologiei s-a manifestat în diverse forme şi cu repercusiuni nocive uneori. Printre primele acţiuni cu caracter opresiv asupra culturii s-a numărat crearea unor indexuri în care apăreau menţionate textele şi autorii interzişi. În 1948 a fost dat publicităţii primul catalog de acest gen, care conţinea 1 843 de titluri de lucrări interzise, mai târziu acest număr ridicându-se la 10 000 (cf. Niţescu 1995: 148). În aceeaşi serie a pervertirii memoriei trecutului intră un fenomen apărut mai târziu, acela de recuperare selectivă a anumitor autori şi lucrări. Nocive pentru cultura română au fost şi alte practici, precum cenzura şi proletcultismul, aceasta din urmă apărând ca o tendinţă de a vedea reminiscenţe de precursorat românesc în anumite domenii ale cunoaşterii. În ceea ce priveşte domeniul filologiei, printre primele măsuri cu caracter opresiv s-au numărat destituirea din învăţământul superior a unor personalităţi importante din lingvistica românească, cum ar fi Alexandru Rosetti, Iorgu Iordan sau Alexandru Graur, admonestaţi că „nu au reuşit să se lepede de influenţele idealiste din lingvistica burgheză, la ale cărei şcoli s-au format" (Cheresteşiu 1953: 26) În ceea ce îi priveşte pe unii lingvişti şi filologi români, s-ar putea vorbi despre o adevărată *felix culpa*; anumitele concesii făcute partidului, blamabile de unii, nu au dus decât la menţinerea pe scena vie a culturii a unor personalităţi de prim rang, care ar fi putut avea destinul nefericit al altor intelectuali care au refuzat colaborarea cu partidul. Tot astfel, aceşti lingvişti au împiedicat un pericol iminent, şi anume apariţia mai multor pseudospecialişti profund politizaţi în institutele lingvistice din

BDD-V4940 © 2016 Aracne editrice
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 23:06:58 UTC)

ţară. Încă din 1948 s-a trecut la desfiinţarea revistelor lingvistice româneşti: „Bulletin linguistique", „Langue et litérature", „Dacoromania, „Buletinul Institutului de Filologie Română «A. Philippide»". Acestor publicaţii de prestigiu le-au luat locul reviste precum: „Cum vorbim" (Bucureşti, 1949), „Studii şi cercetări lingvistice" (Bucureşti, 1950), „Studii şi cercetări ştiinţifice" (Iaşi şi Cluj, 1950), „Limba română" (1952), „Limbă şi literatură" (1955), publicaţii care au constituit sursa corpusului de studii asupra lexicografiei pentru realizarea studiului de faţă. Acesta este contextul în care au apărut în publicaţiile de specialtate numeroase articole cu conţinut explicit ideologic, alături, bineînţeles, de studii de profil, realizate în spiritul obişnuit până la acea dată.

„Să învăţăm din experienţa înaintată a Uniunii sovietice"

Din seria autorilor preluaţi pentru ideile care conveneau direcţionării societăţii către socialism, în ceea ce priveşte studiile despre limbă – asupra cărora sovieticii s-au interesat în mod special – Nicolai Iakovlevici Marr şi teoria monogenetică a limbii (pe care a modelat-o după principii marxiste) au avut parte de numeroase menţionări în articolele de specialitate româneşti. Punctul de convergenţă al doctrinei sale cu socialismul era reprezentat de ideea potrivit căreia limbajul reflectă existenţa unor diferenţe de clasă, o concepţie în esenţă asemănătoare relativismului lingvistic al lui Whorf şi Sapir. În 1950, teoriile lui Marr au început să fie contestate de Stalin sub pretext că erau neştiinţifice. În acest context, Stalin se simte îndreptăţit să facă lumină în problemele legate de limbă. Lucrarea sa, *Marxismul şi problemele lingvisticii*[3] din 1950, este intens citată şi la noi, primind de fiecare dată calificativul „geniala" şi privită drept „singura cale justă de cercetare în domeniul limbii" (Breban 1953: 24). Concepţiile lui Marr, şi mai apoi ale lui Stalin, au influenţat destinul lingvisticii

[3] Conţinutul acestei lucrări ne este necunoscut.

BDD-V4940 © 2016 Aracne editrice
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 23:06:58 UTC)

româneşti în sensul dorit de partidul unic. În ceea ce priveşte lexicografia, principalele obiective erau legate de nevoia acută pentru normare, prin studiul asupra limbii contemporane şi modificarea limbii după noile realităţi socio-politice. Dicţionarele începuseră să reprezinte „un instrument de luptă şi de dezvoltare a societăţii" (Macrea 1957: 34). În articolele despre lexicografia sovietică, lingviştii români au salutat din start practici lexicografice străine uneori de direcţia normală pe care ar trebui să o urmeze editarea de dicţionare şi nevoia de normare: „dispariţia elementelor perimate", „selecţionarea cuvintelor după criteriul accesibilităţii lor", înlăturarea „lexicului învechit", intenţia de a menţine „arhaismele justificate" , „înlăturarea cuvintelor [...] cu sensuri duşmănoase clasei muncitoare şi cele obscene" (Macrea 1957: 3), „expresiile trivale şi termenii de aţâţare la ură naţională şi rasială; termenii din jargoanele de clasă ale burgheziei şi moşierimii, care au oglindit gusturile specifice ale fostelor clase stăpânitoare şi care nu fac parte din limba comună a poporului" (DLRLC 1955: XI). Mai târziu, analizând limba română la acea dată, Iorgu Iordan afirmă că din uzul limbii au dispărut anumiţi termeni, chiar dacă nu trecuseră decât cinci ani de la declararea republicii populare şi de la schimbările survenite de atunci[4]. Dintre cuvintele dispărute din vocabularul de bază, Iordan aminteşte: *plasă, judeţ, primar, consiliu comunal, prefect*, care au fost înlocuite de altele, precum: *raion, regiune, sfat popular, preşedinte al consiliului executiv al sfatului popular, Marea Adunare Naţională*. Iordan chiar anticipă o eliminare totală din vocabularul fundamental a unor cuvinte (*domn / doamnă)* de coloratură exclusiv burgheză. Preluând exemplul lexicografiei sovietice, procesul de alcătuire a dicţionarelor româneşti era necesar să se realizeze după aceleaşi principii:

> Nu vor intra în dicţionar cuvinte corupte, neobişnuite, suspecte, expresiile triviale, termenii din jargoanele de clasă ale burghezo-

[4] Afirmația marelui lingvist, precum și a altora, trebuie privită în termenii unei concesii necesare.

BDD-V4940 © 2016 Aracne editrice
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 23:06:58 UTC)

> moşierimii, grecismele învechite, franţuzismele, care nu au nimic comun cu limba poporului nostru (Macrea 1957: 27–28).

În legătură cu jargoanele, Dumitru Macrea preia opinia lui Stalin conform căreia acestea nu reprezintă decât „o adunătură de cuvinte care oglindesc gesturile specifice ale vârfurilor burgheziei" (Macrea 1957: 28), în vreme ce neologismele desemnează noile realităţi care reflectă schimbările socio-politice: *colhoz*, *brigadă*, *stahanovist*, *colectiv*, *plan cincinal*, *pionier*.

„Noi" versus „ei"

După cum arată Teun Adrianus van Dijk, procesul de instaurare a unei ideologii se realizează prin aplicarea unori strategii în esenţă maniheiste, de blamare a tuturor realizărilor antecesorilor, printr-un discurs bine–rău, corect–incorect, al cărui conţinut de idei poate fi încadrat în aşa-numitul *ideological square*, despre care vorbeşte lingvistul olandez, şi care presupune: „Emphasize our good things / Emphasize their bad things / De-emphasize our bad things / De-emphasize their good things" (van Dijk 2005: 734). O observaţie similară realizează şi Françoise Thom, care vede în întregul univers creat în jurul dictaturii „două tabere adverse şi ireconciliabile" (Thom 2005: 48). Despre demersurile lexicografice anterioare se exprimă foarte clar Victor Cheresteşiu, într-un articol din 1953, în care realizează un scurt istoric al destinului dicţionarelor româneşti realizate sub egida „defunctei academii". Este amintit „monstruosul" dicţionar latinist, dicţionarul lui Hasdeu, precum şi continuarea dicţionarului de „cunoscutul reacţionar" Sextil Puşcariu. Cheresteşiu este de părere că imposibilitatea Academiei de a redacta un dicţionar a reprezentat o cauză a concepţiei diferite, manifestate la acea vreme, despre rolul ştiinţei, lipsa de interes a Academiei faţă de limbă şi bogăţia ei, dar şi o cauză a lipsei ajutorului material din partea statului în elaborarea dicţionarelor:

BDD-V4940 © 2016 Aracne editrice
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 23:06:58 UTC)

> Acest lucru vădeşte, desigur, nu dragoste de popor şi cultura lui. Mergând pe linia anticulturală şi antinaţională a regimului burghezo-moşieresc, în loc să ceară lingviştilor întocmirea unui dicţionar al limbii contemporane, [...] vechea academie a pornit pe un drum fără sfârşit, transformând marele dicţionar al limbii române într-o fantomă, ceea ce a făcut ca până azi poporul nostru să fie lipsit de un dicţionar ştiinţific al limbii sale (Cheresteşiu 1953: 25).

Pentru antecesori, ştiinţa era elitistă şi ruptă de oamenii de rând, toate demersurile academice socialiste încercând să pună capăt acestei situaţii, în domeniul ştiinţelor limbii prin reorganizarea institutelor de lingvistică şi prin renunţarea la ideea de „dicţionar-tezaur". Pentru Victor Cheresteşiu, lingvistica sovietică poate stabili întotdeauna „ceea ce este «corect» şi ceea ce este «incorect» în limbă" drept pentru care este „recomandată" lingviştilor români. Din aceeaşi serie a incompetenţelor fostei academii[5], în articolele citate se vorbeşte şi despre anumite minusuri ale lexicografiei ca ştiinţă, precum şi despre o foarte săracă terminologie şi literatură de specialitate în domeniu. Se vorbeşte despre „confuzie şi stagnare" (Dănilă 1952: 89), peste care se poate trece numai apelând la lucrările sovietice. Dicţionarele de până în 1944 erau lipsite de simţ practic şi caracter normativ, mult prea încărcate cu citate din textele religioase: „Iată de ce se constată că, în loc ca Dicţionarul să palpite de curentul vieţii noi, ne dă miros de tămâie, izmă şi fum de cădelniţă" (Săvulescu 1952: 11). Partidul a ştiut întotdeauna să fructifice neajunsurile anterioarelor demersuri lexicografice. Într-adevăr, unele dicţionare, cum ar fi cel latinist, au părut mai degrabă nişte lucrări exclusiviste, pentru uzul unei categorii reduse de utilizatori. Într-un articol din 1959, Ion Coteanu salută intenţia de a realiza un dicţionar al limbii române contemporane cu implicarea mai multor categorii de specialişti (uneori cu ghilimele de rigoare):

[5] În anumite situații, reproşurile erau fondate.

BDD-V4940 © 2016 Aracne editrice
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 23:06:58 UTC)

> Matematicieni, fizicieni, biologi, specialişti în zoologie şi botanică, medici, muzicieni, scriitori, critici literari şi lingvişti, specialişti în domeniile cele mai variate, muncitori din diversele sectoare ale industriei etc. s-au angajat la discutarea acestui dicţionar (Coteanu 1959: 49).

Partidul s-a interesat întotdeauna de cultivarea maselor, dar cu scopul de a atenua din diferenţele existente între anumite categorii sociale. În numele oamenilor muncii, se afirma că redactarea unui dicţionar al limbii contemporane, apropiat de oamenii simpli, era aşteptat de aproape un veac (Cheresteşiu 1953: 27).

Vulgarizare ştiinţifică. Limba de lemn

Activităţile lexicografice întreprinse sub influenţa ideologiei sovietice s-au realizat după principiile simplităţii şi accesibilităţii. Lexicografii de atunci au manifestat atitudini paradoxale, întrucât simplul fapt al creării unui dicţionar „pentru clasa muncitoare" ar fi presupus suficiente practici nesatisfăcătoare alcătuirii unui dicţionar, mai ales sub auspiciile Academiei: „Fără să coborâm nivelul ştiinţific al acestui dicţionar [*Dicţionarul limbii române literare contemporane* – n.a.], el va trebui să fie accesibil maselor largi din ţara noastră, al căror nivel se ridică din ce în ce în epoca revoluţiei noastre culturale" (Breban 1953: 30). În lucrarea sa *Limbaj şi politică*, Rodica Zafiu arată cum este posibil ca anumite cuvinte care evocă realităţi interzise sau negate de dogmă să dispară (Zafiu 2007: 86–87). De exemplu, într-un articol apărut în publicaţia „Cum vorbim" se afirmă despre cuvântul *soldat* că acesta va dispărea în favoarea cuvântului *ostaş*, explicaţia fiind aceea că: „soldatul, anexă preţioasă a statului burghez, educat în spiritul vătămător al naturalismului, a tras în fraţii săi muncitori şi ţărani, a luat parte la războiul imperiilor contra Uniunii sovietice" (în Zafiu 2007: 88). Un alt exemplu de inoculare a urii faţă de duşmanul de clasă în oamenii simpli este cel al sintagmei *putred de bogat*, pentru care se propune o etimologie ciudată: *putred de bogat* este „o dovadă că oamenii prea bogaţi

BDD-V4940 © 2016 Aracne editrice
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 23:06:58 UTC)

lăsau bunurile materiale să putrezească, fiindcă voiau să le speculeze" (în Zafiu 2007: 87), această practică fiind posibilă doar într-un sistem economic precum cel capitalist.

Concluzii

Influenţa ideologiei asupra lexicografiei româneşti a reprezentat o realitate mai puţin benefică a schimbărilor sociale şi politice apărute după cel de-Al Doilea Război Mondial. Principalele teze ideologice s-au reflectat direct sau camuflat în activităţile lexicografice întreprinse la noi, ducând la o pervertire a principiilor ştiinţifice şi la rezultate uneori nesatisfăcătoare în plan academic. Chiar dacă în unele privinţe se poate vorbi despre efecte benefice (creşterea interesului pentru studiul limbii şi a cercetărilor în domeniu, sprijinul statului în elaborarea dicţionarelor), nu trebuie ignorat faptul că toate acestea s-au realizat uneori în spirit zeflemitor faţă de realizările antecesorilor (deci pornind de la intenţia de a submina autoritatea tradiţiei), dar şi din interesul de a facilita accesul la cultură pentru toţi. Această intenţie ar fi fost una lăudabilă dacă schimbarea nu ar fi pornit de sus în jos; educarea în acest sens nu ar fi trebuit să se realizeze simplificând, diminuând sau înlesnind. Dacă articolele analizate prezintă uneori realitatea de pe poziţii relativ distante, situaţia propriu-zisă, analizând dicţionarele, este cea care dovedeşte cât de adânc a putut pătrunde ideologia în problemele legate de dinamica sensurilor, stabilirea importanţei lor, precum şi în ceea ce priveşte apariţia sau dispariţia unor cuvinte. Toate activităţile lexicografice întreprinse sub influenţa ideologiei au reprezentat primul pas către un sistematic „refuz al cretivităţii" (Creţu 2010: 28) specific limbii ideologiei, o limbă care nu mai este activitate creatoare (ενέργεια), ci produs finit (εργον), impus utilizatorilor săi.

BDD-V4940 © 2016 Aracne editrice
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 23:06:58 UTC)

Bibliografie

Izvoare şi lucrări de referinţă

DŞL: Angela Bidu-Vrănceanu, Cristina Călăraşu, Liliana Ionescu-Ruxăndoiu, Mihaela Mancaş, Gabriela Pană Dindelegan, *Dicţionar general de ştiinţe ale limbii*, Bucureşti, Editura Ştiinţifică, 1997.

DLRLC I: Academia Română, *Dicţionarul limbii române literare contemporane*, I, A–C, coord.: D. Macrea, Bucureşti, Editura Academiei, 1955.

Literatură secundară

CREŢU C., *Noua limbă de lemn a discursului politic*, în „Philologica Jassyensia", VI, nr. 1 (11), p. 27–35, 2010.

NIŢESCU M., *Sub zodia proletcultismului*, Bucureşti, Humanitas, 1995.

THOM F., *Limba de lemn*, traducere de Mona Antohi, Bucureşti, Humanitas, 2005.

VAN DIJK T.A., *Politics, ideology and discourse*, în Keith Brown (ed.), *Encyclopedia of Language and Linguistics*, second edition, Oxford, Elsevier, p. 728–740, 2005.

WEIL S., *Oppression and Liberty*, translated by Arhur Wills and John Petrie, London/New York, Routledge, 2001.

ZAFIU R., *Ideologie şi mit în lingvistica românească*, în „Communication interculturelle et litérature", 2 (6), p. 313–324, 2009.

—— *Limbaj şi politică*, Editura Universităţii din Bucureşti, 2007.

Corpus (surse)

BREBAN V., *Problemele elaborării dicţionarului limbii române literare contemporane în lumina învăţăturii lui I.V. Stalin despre limbă şi a experienţei lexicografiei sovietice*, în „Limba română", II, nr. 4, p. 24–35, 1953.

CHERESTEŞIU V., *Despre lexicologie şi lexicografie în lumina învăţăturii staliniste despre limbă*, în „Limba română", II, nr. 2, p. 22–28, 1953.

COTEANU I., *Lexicografia şi lexicologia românească după 23 August 1944*, în „Limba română", VIII, nr. 4, p. 46–57, 1959.

DĂNILĂ N., *Consfătuire asupra problemelor de lexicografie la Institutul de Lingvistică al Academiei de Ştiinţe a URSS*, în „Limba română", II, nr. 2, p. 88–93, 1953.

BDD-V4940 © 2016 Aracne editrice
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 23:06:58 UTC)

IORDAN I., *Limba română actuală*, în „Limba română”, II, nr. 2, p. 31–36, 1953.
MACREA D., *Lexicografia sovietică şi influenţa ei asupra dezvoltării lexicografiei noastre actuale*, în „Limba română”, VI, nr. 6, p. 5–14, 1957.
RUDEANU V., *Omonimele şi practica lexicografică în discuţia lingviştilor sovietici*, în „Limba română”, VIII, nr. 5, p. 61–71, 1959.
SĂVULESCU T., *Cuvânt de deschidere* [la dezbaterile din iulie 1952 asupra noului dicţionar al limbii române], în „Studii şi cercetări lingvistice”, III, p. 8–13, 1952.

BDD-V4940 © 2016 Aracne editrice
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 23:06:58 UTC)